

ТЕОРЕТИКО-ПРАКТИЧНІ ЗАСАДИ УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ТВОРЧОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПЕДАГОГІЧНОГО КОЛЕКТИВУ

*Семенцова І. А.
Полтава, Україна*

Науковий керівник: *Бабенко Ірина Василівна* – кандидат педагогічних наук, старший викладач кафедри педагогічної майстерності та менеджменту імені І. А. Зязюна Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка

Новий час ставить нові виклики перед освітянами України: оволодіння сучасними методами навчання, досягненнями педагогічної майстерності, вміння постійно використовувати інформаційне середовище, доцільно сприймати інновації, критично мислити, мати творчі та наукові здібності, високу професійну компетентність. Педагог повинен бути готовим до вмотивованої професійної діяльності, здатним працювати не лише по-новому, а й бути основоположником інноваційних проєктів, володіти педагогічною майстерністю, професійною культурою.

Науковці та педагоги, неодностайні, щодо поглядів на творчу діяльність. Дехто з них вважає, що запровадження творчих надбань - це втілення альтернативних концепцій минулого з метою доведення їх дієвості в сучасному світі. Інші науковці асоціюють «творчість» з рисою новизни, якої раніше ніколи не існувало.

Поняття «творчість» розуміється багатьма вченими як діяльність, яка складається зі створення істотно нового; процес з постановки і рішення проблем, нестандартних задач; форма пізнання дійсності.

Творчість – це вища форма активності і самостійної діяльності людини; «історична активність людей, безперестанку розсуваючи кордони можливостей їх людського розвитку – процес створення суспільних умов, які сприяють усе більш багатому й глибокому розвитку людської індивідуальності» [1].

На думку Ю. Конаржевського, творчість позиціонується як «сукупна діяльність, яка протікає в історично визначених формах, здійснюється у відповідності з об'єктивною необхідністю і протікає як процес утвердження суб'єкта, зростання його свободи» [3].

Творчість за П. Енгельмейером – це характеристика організму, який має схильність до розвитку, а дія творчого потенціалу людини не просто сукупність відповідних якостей особистості, а їх складний взаємозв'язок [7].

Я. Коменський базував свої педагогічні теорії на основі принципу доцільності, обліку психологічного розвитку [2].

Детально розробив питання сприйняття засвоєння і закріплення знань, розвитку мислення у процесі навчання на основі психології і фізіології К. Ушинський [6].

В. Сухомлинський писав, що «у кожної людини є задатки, дарування, талант до певного виду або декількох видів (галузей) діяльності». Саме цю індивідуальність і потрібно вміло розпізнавати, направляти життєву практику учня по такому шляху, щоб у кожний період розвитку дитина досягла своєї вершини [4]. Також він зазначав, що вчитель – головна дійова особа творчої взаємодії, співробітництва з вихованням: «У чому найвища насолода життя? По-моєму, у творчій праці, що наближається до мистецтва» [8, с. 52]. Педагог, який прагне до майстерності, має проводити навчально-виховну роботу на рівні мистецтва. Саме на цьому аспекті педагогічної діяльності акцентував К. Ушинський, коли писав: «Усяка практична діяльність, що прагне задовольнити моральні і взагалі духовні потреби людини, тобто ті потреби, які належать добре людині і становлять виключно риси її природи, це вже мистецтво».

Список використаних джерел:

1. Даниленко Л. І. Модернізація змісту, форм та методів управлінської діяльності директора загальноосвітньої школи / Л. І. Даниленко. Монографія. – Видання 2-ге. – К. : Логос, 2002. – 140 с.
2. Коменский Я. А. Избранные педагогические произведения / Я. А. Коменский. – М.: Учебно-педагогическое издательство, 1995. – 287 с.
3. Конаржевский Ю. А. Менеджмент и внутришкольное управление / Ю. А. Конаржевский. – М.: Центр «Педагогический поиск», 2000. – 336 с.
4. Сухомлинский В. А. Избранные педагогические сочинения: в 3-х т. / сост. О. С. Богданова, В. З. Смаль. – М.: Педагогика, 1979. Т.1. – 560 с.
5. Тимошко Г. М. Культура управління загальноосвітнім закладом у контексті культурноосвітнього аспекту розвитку суспільства / Г. М. Тимошко // Наукові записки, Ніжинський державний педагогічний університет ім. М. Гоголя; за ред. проф. Є. І. Коваленко. – Ніжин, 2011. – № 6. – С. 24–27. – (Серія «Психолого-педагогічні науки»).
6. Ушинский К. Д. Собрание сочинений / К. Д. Ушинский. – М.: Издательство АПН РСФСР, 1948. – Т. 1. – 740 с.
7. Энгельмейер П. К. Теория творчества / П. К. Энгельмейер. – Спб., 1910. – 208 с.
8. Сухомлинський В. О. Разговор с молодым директором школы. – М.: Просвещение, 1973. – С. 51–62.

ВИХОВАННЯ ЕКОЛОГО-ВАЛЕОЛОГІЧНОЇ СВІДОМОСТІ ДОШКІЛЬНИКІВ НА ОСНОВІ ІНВАЙРОНМЕНТАЛЬНОЇ ПАРАДИГМИ

*Середа Т. Е.
Полтава, Україна*

Один із основоположників штучного інтелекту Н. Вінер ще у середині минулого століття висловився про екологічну обстановку у світі наступним чином: «Ми так змінили своє середовище, що нині повинні змінити самих себе» [1]. Тож не дарма в Законі України «Про основні засади (стратегію)